

Sygn. akt III AUa 674/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Małgorzata Pasek SO del. do SA Jolanta Węs
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2019 r. w Lublinie

sprawy Spółdzielni (...) w K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 6 czerwca 2018 r. sygn. akt VIII U 700/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz Spółdzielni (...) w K. 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Jolanta Węs Elżbieta Czaja Małgorzata Pasek

Sygn. akt III AUa 674/18

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 3 lutego 2017 r. o numerach: (...), (...) i (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ustalił Spółdzielni (...) w K. stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe podwyższoną o 50 % w latach składkowych obejmujących kolejne okresy od 1.04.2009 r. do 31.03.2010 r., od 1.04.2010 r. do 31.03.2011 r. i od 1.04.2011 r. do 31.03.2012 r.

Odwołania od powyższych decyzji złożyła Spółdzielnia (...) w K. zarzucając niewłaściwe zastosowanie oraz błędną wykładnię przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Odwołująca się wniosła o zmianę decyzji i niepodwyższanie stopy procentowej, a także o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniach wskazywała, że płatnik nie dokonał świadomego zgłoszenia nieprawdziwych danych dotyczących liczby osób poszkodowanych w wypadkach przy pracy.

W odpowiedziach na odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnosił o ich oddalenie.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w Lublinie w punkcie I zmienił zaskarżone decyzje i ustalił, że Spółdzielnia (...) w K. nie jest zobowiązana do opłacenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe podwyższonej o 50 % w roku składkowym obejmującym okres: od 1 kwietnia 2009 r. do 31 marca 2010 r., w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2010 r. do 31 marca 2011 r., w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2011 r. do 31 marca 2012 r. W punkcie II wyroku Sąd pierwszej instancji zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz Spółdzielni (...) w K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia.

W dniu 28 sierpnia 2007 r. pracownik Spółdzielni (...) w K. H. S. uległ wypadkowi przy pracy. W dniu 21 maja 2008 r. wnioskodawca sporządził protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku oraz skierował do Państwowej Inspekcji Pracy informację o uznaniu zdarzenia za wypadek przez zespół powypadkowy. W dniu 9 czerwca 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. po rozpatrzeniu wniosku H. S. wydał decyzję odmawiającą mu prawa do jednorazowego odszkodowania. Równocześnie, pismem z tej samej daty ZUS, poinformował o decyzji Spółdzielnię (...) wskazując, że zdarzenie nie zostało uznane za wypadek przy pracy z powodu braku przyczyny zewnętrznej. H. S. po wypadku przestał pracować w Spółdzielni.

Sąd Okręgowy podkreślił, że Spółdzielnia korzystała z usług firmy doradczo – konsultingowej. Zatrudniała też pracownika zajmującego się sporządzaniem dokumentów do ZUS. Wypadek H. S. nie został wykazany w deklaracjach do ZUS. W związku z odwołaniem wniesionym przez H. S. do Sądu decyzja z dnia 9 czerwca 2008 r. została zmieniona wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 października 2010 r. w sprawie sygn. VII U 521/08 (akta wypadkowe H. S.). Pismem z dnia 7 grudnia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przekazał Spółdzielni informację o wypłaconym pracownikowi jednorazowym odszkodowaniu - dla celów statystycznych. Poinformował o wypłaceniu H. S. jednorazowego odszkodowania z tytułu 40% uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy w dniu 28 sierpnia 2007 r. Pismo wpłynęło do wnioskodawcy 21 grudnia 2010 r. (pismo k 77 as).

Sąd pierwszej instancji wskazał, że w 2016 roku Spółdzielnia (...) skorzystała z usług firmy doradczej zajmującej się analizą dokumentacji pod kątem optymalizacji składek ZUS (wyjaśnienia członka zarządu H. K.). Pismem z dnia 13 września 2016 r. (data wpływu) odwołujący zwrócił się do ZUS o weryfikację wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za lata 2006 – 2015 w związku z omyłkowym przekazaniem informacji o liczbie poszkodowanych. Po analizie dokumentacji przeprowadzona została przez organ rentowy kontrola doraźna, z której wynikało, że w informacji o danych niezbędnych do ustalenia składki na ubezpieczenia wypadkowe za 2008 rok płatnik nie wykazał wypadku H. S. uznanego za ciężki informując jednocześnie o tym Państwową Inspekcję Pracy. Po uzyskaniu informacji o wynikach kontroli wnioskodawca złożył korekty deklaracji ZUS (...) za lata 2006, 2008, 2011, 2012, 2013, 2015 (dokumentacja zawarta w aktach ZUS). W dniu 3 lutego 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wydał zaskarżone decyzje (akta ZUS i k 75, 76 as).

Sąd Okręgowy zaznaczył, że powyższy stan faktyczny jest w zasadzie niesporny i znajduje oparcie w dokumentacji zgromadzonej w aktach ZUS. Sporną kwestią była natomiast ocena prawidłowości obciążenia płatnika podwyższoną o 50% składką wypadkową za trzy kolejne lata kalendarzowe.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.) stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe ustala się na rok składkowy. W myśl art. 28 ust. 2 stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek zgłaszającego do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych ustala Zakład jako iloczyn stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe określonej dla grupy działalności, do której należy płatnik składek, i wskaźnika korygującego ustalonego dla płatnika składek, z zastrzeżeniem art. 33. Stosownie zaś do uregulowań art. 31 cytowanej ustawy wskaźnik korygujący ustala się na rok składkowy w zależności od kategorii ryzyka ustalonej dla płatnika składek (ust. 2). Kategorię ryzyka dla płatnika składek ustala się w zależności od ryzyka określonego wskaźnikami częstości:

- 1) poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem;
- 2) poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich;
- 3) zatrudnionych w warunkach zagrożenia (ust. 3).

Kategorię ryzyka dla płatnika składek ustala się na podstawie danych, o których mowa w ust. 3, przekazanych przez płatnika składek za trzy kolejne, ostatnie lata kalendarzowe (ust. 5). Dane, o których mowa w ust. 3, płatnik składek przekazuje do dnia 31 stycznia danego roku za poprzedni rok kalendarzowy w informacji zawierającej w szczególności:

- 1) dane identyfikacyjne płatnika składek, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych;
- 2) rodzaj działalności według(...);
- 3) liczbę ubezpieczonych zgłoszonych do ubezpieczenia wypadkowego;
- 4) adres płatnika składek (ust. 6).

Natomiast zgodnie z art. 34 ust. 1 Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych, jeżeli płatnik składek nie przekaze informacji, o której mowa w art. 31 ust. 6, albo korekty tej informacji w terminie 14 dni od otrzymania wezwania Zakładu, a stopa procentowa ustalona na podstawie nieprawidłowych danych przekazanych przez płatnika składek lub wykazywana przez płatnika składek w dokumentach rozliczeniowych była zaniżona w stosunku do ustalonej na podstawie prawidłowych danych. W myśl ust. 2 tego przepisu Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej zgodnie z przepisami ustawy płatnikom składek, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 33 ust. 1 i 2, którzy w danym roku składkowym wykazywali w dokumentach rozliczeniowych zaniżoną stopę procentową i nie złożyli dokumentów rozliczeniowych korygujących w terminie 14 dni od otrzymania wezwania Zakładu.

Sąd Okręgowy podnosił, że z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż przypisanie odpowiedzialności na podstawie art. 34 ustawy wypadkowej każdorazowo wymaga oceny okoliczności będących przyczyną wadliwości informacji, a wynikająca z niego sankcja będzie miała zastosowanie do płatnika, który ponosi winę za przekazanie nieodpowiadających prawdzie danych. Nie jest to jednak odpowiedzialność absolutna, bowiem byłoby to sprzeczne z podstawowymi zasadami konstytucyjnymi wywodzonymi z klauzuli demokratycznego państwa prawnego. W wyroku z dnia 16 czerwca 2011 r. (I UK 15/11) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że pojęcie danych nieprawidłowych nie jest tożsame z pojęciem danych nieprawdziwych. W tym ostatnim wypadku chodzi o zawinione zachowanie płatnika, ukierunkowane na wprowadzenie organu rentowego w błąd. Również w wyroku z dnia 6 września 2012 r. (II UK 39/12) Sąd Najwyższy podtrzymał kierunek argumentacji wymagający winy w podaniu danych nieprawdziwych jako przesłanki stosowania art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej. Skoro przepis upoważnia do wymierzenia określonej sankcji, to powinna być ona odnoszona do działania celowego (zawinionego) płatnika. Każde zachowanie podlega więc indywidualnej ocenie.

W ocenie Sądu pierwszej instancji zaistniały szczególne okoliczności, które wskazują, iż podanie nieprawdziwych danych nastąpiło z przyczyn niezależnych od wnioskodawcy. Podkreślił, że wypadek, jakiemu uległ pracownik odwołującego miał miejsce w 2007 roku. Wniosek o jednorazowe odszkodowanie z uwagi na jego proces leczenia złożony został w maju 2008 r. Po wypadku pracownik zaprzestał pracy w spółdzielni, zaś organ rentowy powiadomił pracodawcę o decyzji odmownej wydanej w dniu 9 czerwca 2008 r. Z tych powodów powyższa informacja nie została wykazana przez odwołującego, który to dopiero pismem z dnia 7 grudnia 2010 r. poinformowany został przez ZUS o wypłacie jednorazowego odszkodowania, przy czym była to informacja przekazana dla celów statystycznych. O braku działania nacelowanego na wprowadzenie w błąd organu rentowego w powyższych okolicznościach świadczy fakt, że płatnik sporządził protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, zawiadomił Państwową Inspekcję Pracy, jak też sam poinformował ZUS o dokonaniu weryfikacji wysokości stopy procentowej w związku z omyłkowym przekazaniem informacji.

Sąd Okręgowy zwrócił również uwagę na fakt niezwłocznego dokonania przez płatnika korekt nieprawidłowych danych za sporne okresy. Ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców (Dz. U. z 2016 r., poz. 2255) wprowadzono zmiany w ustawie z dnia 13 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy, nadając inne brzmienie przepisowi art. 34. Dlatego też w okolicznościach faktycznych sprawy wobec niezwłocznego skorygowania danych jeszcze przed wydaniem zaskarżonych decyzji, stosując przepis art. 34 ust. 1 i 2 ustawy wypadkowej nie powstały warunki do zastosowania sankcji podwyższenia stopy procentowej w następnym roku składkowym.

Z opisanych względów Sąd Okręgowy, w oparciu o wymienione przepisy w związku z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach procesu Sąd uzasadnił treścią art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 i §10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U z 2015 r., poz. 1800) w brzmieniu od 27 października 2016 r.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy poprzez przekroczenie wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego przez Sąd pierwszej instancji, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego poprzez uznanie, że zebrany materiał dowodowy pozwala uznać w okolicznościach niniejszej sprawy, iż zachowanie płatnika nie miało na celu przedstawienia nieprawdziwych danych w rozumieniu art. 34 ustawy wypadkowej, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału nie można wyprowadzić takich wniosków, jak i na polegającej na zupełnym pominięciu faktu posiadania przez płatnika wiedzy o ciężkim wypadku pracownika już w roku 2010 z uwagi na udział w toczącym się postępowaniu o jednorazowe odszkodowanie, jak i odebranie dodatkowej informacji przesłanej przez Zakład, a w konsekwencji błędnym przyjęciu, zarówno na etapie subsumpcji, jak i wyrokowania, że posiadanie danych nieprawdziwych nastąpiło z przyczyn niezależnych od wnioskodawcy;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 34 ust. 1 w zw. z art. 31 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez jego błędną wykładnię i ustalenie, że płatnik nie jest zobowiązany do opłacenia składki na ubezpieczenie wypadkowe według stopy procentowej podwyższonej o 50 % pomimo przekazania nieprawdziwych danych co do liczby ciężkich wypadków przy pracy.

W uzasadnieniu organ rentowy podnosił, że w stanie faktycznym sprawy istnieją podstawy do przypisania płatnikowi składek co najmniej winy nieumyślnej polegającej na braku należytej staranności przy wykonywaniu czynności związanych ze sporządzeniem dokumentacji stanowiącej podstawę rozliczania z tytułu należnych składek. Zaznaczył, że spółdzielnia od wielu lat wiedziała o zaistniałym wypadku przy pracy. Odmowa uznania danego zdarzenia przez ZUS za wypadek przy pracy nie uprawnia pracodawcy do zmiany kwalifikacji wypadku ujętego w rejestrze wypadków przy pracy na podstawie zatwierdzonego protokołu powypadkowego. Sąd pominął również okoliczność, że w 2010 roku organ rentowy poinformował płatnika składek o przyznaniu jednorazowego odszkodowania H. S..

Apelujący podkreślił, że Sąd Okręgowy zbadał tylko, czy przekazanie przez wnioskodawcę nieprawidłowych danych było obarczone celowością. Nie wziął natomiast pod uwagę innych postaci winy, których ustalenie prowadzi do zastosowania sankcji wobec płatnika składek.

Wskazując na powyższe zarzuty i okoliczności Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania, Jako żądanie ewentualne wskazał uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Apelujący wnosił również o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację Spółdzielnia (...) w K. domagała się jej oddalenia w całości oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu ustalonych według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wnioskodawca zaznaczył, że nie miał wiedzy na temat postępowania sądowego toczącego się z odwołania H. S. przeciwko ZUS i nie został poinformowany o sposobie jego zakończenia. Od pozwanego otrzymał jedynie zdawkową informację dla celów statystycznych o wypłacie H. S. jednorazowego odszkodowania, bez danych czy uległ on np. ciężkiemu wypadkowi przy pracy. W tej sytuacji trudno dopatrywać się jakiegokolwiek zaniedbania ze strony odwołującego. Płatnik składek podkreślił również, że kontrola przeprowadzona przez organ rentowy miała miejsce na skutek złożenia przez niego w dniu 13 września 2016 r. wniosku w sprawie ponownego ustalenia stopy procentowej za okres 2006-2015. Gdyby wnioskodawca miał świadomość swojego przewinienia z pewnością takiego wniosku by nie składał.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny podziela w całości ustalenia faktyczne i akceptuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim podkreślić należy, iż w toku postępowania doszło do zmiany stanu prawnego, która ma wpływ na ocenę prawidłowości decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. analizowanych w niniejszej sprawie, a tym samym zasadności zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego.

Ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców (Dz.U. z 2016 r., poz.2255) wprowadzono zmiany w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 1242 ze zm.) nadając inne brzmienie przepisowi art. 34. Zgodnie z nową treścią powołanego przepisu Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych, jeżeli płatnik składek nie przekaze informacji, o której mowa w art. 31 ust. 6, albo korekty tej informacji w terminie 14 dni od otrzymania wezwania Zakładu, a stopa procentowa ustalona na podstawie nieprawidłowych danych przekazanych przez płatnika składek lub wykazywana przez płatnika składek w dokumentach rozliczeniowych była zaniżona w stosunku do ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Sankcja ta jest przewidziana również dla tych płatników, którzy w danym roku składkowym wykazywali w dokumentach rozliczeniowych zaniżoną stopę procentową i nie złożyli dokumentów rozliczeniowych korygujących w terminie 14 dni od otrzymania wezwania Zakładu.

Przyjęte w ustawie z 16 grudnia 2016 r. zasady podwyższania stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe są zatem korzystniejsze dla płatników składek od poprzednio obowiązujących zasad. We wcześniejszym okresie niejasne zasady różnicowania stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe i towarzyszący im obowiązek przekazywania do (...) przyczyniały się do zaniżania przez wielu płatników składek zaniża stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe, przez co narażali się oni na podwyższenie stopy procentowej na cały rok składkowy. Od dokonania powołanej zmiany przepisów do podwyższenia przez ZUS stopy procentowej składki na ubezpieczenie

wypadkowe może dojść tylko wówczas, gdy łącznie spełnione są dwa warunki, tj. płatnik składek zaniżył przedmiotową stopę oraz w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania ZUS nie złożył Informacji ZUS (...) lub jej korekty.

Jednocześnie, w myśl art. 31 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców do postępowań w sprawach, o których mowa w art. 34 ustawy zmienianej w art. 14, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 34 ustawy zmienianej w art. 14, w brzmieniu nadanym tą ustawą. Na zasadzie zaś art. 35 ustawy zmieniającej ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r., z wyjątkiem m.in. art. 14, który wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2017 r.

W realiach niniejszego przypadku będą miały zatem zastosowanie nowe przepisy. Postępowanie o podwyższenie składki na ubezpieczenie wypadkowe Spółdzielni (...) w K. za lata składkowe od 1.04.2009 r. do 31.03.2010 r., od 1.04.2010 r. do 31.03.2011 r. i od 1.04.2011 r. do 31.03.2012 r. nie zostało bowiem zakończone przed wejściem w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r.

Nie ulega wątpliwości, że płatnik składek w deklaracjach za wymienione wyżej okresy podał nieprawidłowe informacje wpływające na wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Przekazanie tych danych nie było jednak zawinione przez płatnika składek, skoro organ rentowy nie uznał zdarzenia za wypadek przy pracy, odmawiając poszkodowanemu jednorazowego odszkodowania. Po przeprowadzeniu kontroli przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych płatnik niezwłocznie skorygował te dane, jeszcze przed wydaniem przez organ rentowy zaskarżonych decyzji. Oznacza to, że przy zastosowaniu przepisu art. 34 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, nie powstały warunki do zastosowania sankcji podwyższenia stopy procentowej w kolejnych latach składkowych.

Zarzuty apelacji nie mogą zatem skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie I wyroku. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego uzasadnia treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015, poz. 1800 ze zm.). Wskazane koszty obejmują wynagrodzenie adwokata, który reprezentował płatnika składek w toku postępowania drugoinstancyjnego.